ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu ve věcech volebních, ve věcech místního a krajského referenda a ve věcech politických stran a politických hnutí složeném z předsedy Tomáše Langáška a soudců Josefa Baxy, Michaely Bejčkové, Radana Malíka, Petra Mikeše (soudce zpravodaj), Pavla Molka a Ivo Pospíšila v právní věci navrhovatele: **Přípravný výbor pro konání místního referenda v obci Ševětín**, zast. zmocněncem Ing. B. K., proti odpůrci: městys **Ševětín**, Šimona Lomnického 2, Ševětín, zast. Mgr. Ondřejem Janouškem, advokátem se sídlem U Tří lvů 296/8, České Budějovice, o návrhu na vyhlášení místního referenda, o kasační stížnosti odpůrce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 11. 2020, čj. 52 A 3/2020 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatel se návrhem ze dne 12. 8. 2020 domáhal vyhlášení referenda v městysi Ševětín „*ve dnech voleb do poslanecké sněmovny 2021*“ o následujících otázkách:

Otázka č. 1: „*Souhlasíte s tím, aby zastupitelstvo městysu Ševětín zamítlo změnu územního plánu, na základě kterého by měla být vybudována nová technologická linka na zpracování kamene a jeho skladování na území městyse Ševětín v prostoru za bývalým zemědělským družstvem směrem na Mazelov?*“

Otázka č. 2: „*Jste PROTI provozu stávající drtící linky kamene a dalšímu prodlužování těžby v stávajícím lomu, které zásadně zhoršují životní podmínky, obtěžují prachem,*

hlukem, otřesy a dopravou, a souhlasíte s tím, aby zastupitelstvo městyse Ševětín podniklo veškeré kroky a opatření, aby dalšímu prodlužování těžby a drcení kamene v katastrálním území Ševětína zabránilo?"

[2] Zastupitelstvo odpůrce (dále „stěžovatel") na zasedání konaném dne 24. 9. 2020 schválilo usnesení č. ZM 7/20-12, kterým bylo vyhlášeno místní referendum o otázce č. 1 a nebylo vyhlášeno místní referendum o otázce č. 2, jelikož se vylučuje s otázkou č. 1. Na zasedání zastupitelstva stěžovatele konaném dne 8. 10. 2020 usnesením č. ZM 8/20-03 stanovilo termín referenda o otázce č. 1 na dny voleb do Poslanecké sněmovny v roce 2021.

[3] Návrhem ze dne 12. 10. 2020 se navrhovatel u Krajského soudu v Českých Budějovicích domáhal vyhlášení místního referenda v rozsahu obou výše uvedených otázek. Krajský soud výrokem č. I usnesení označeného v záhlaví odmítl jeho návrh v rozsahu otázky č. 1, jelikož o této otázce již bylo vyhlášeno místní referendum, a nebyla tak naplněna základní podmínka řízení o návrhu, tj. existence jeho předmětu, kterým je ochrana práv navrhovatele. Výrokem II následně soud vyhlásil místní referendum o otázce č. 2, výrokem III stanovil dobu konání referenda na dny voleb do Poslanecké sněmovny nejbližší následující po jeho vyhlášení a výrokem IV rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[4] Dle krajského soudu je podstatou sporu odlišný pohled účastníků řízení na vzájemný vztah otázek, o nichž by měli občané v referendu rozhodovat, a to konkrétně varianta, v níž by občané na otázku č. 1 odpověděli záporně, zatímco na otázku č. 2 by odpověděli naopak kladně. Soud připomenul, že je nezbytné zvažovat veškeré možné alternativy případného výsledku referenda, a nikoli pouze ty, které podle mínění navrhovatele lze či naopak nelze z nějakého důvodu předpokládat.

[5] Krajský soud uvedl, že se na první pohled mohou otázky č. 1 a 2 jevit jako vzájemně rozporné, nelze však přehlédnout, že obě jsou formulovány v různé míře obecnosti. Zatímco otázka č. 1 se týká zcela konkrétního kroku zastupitelstva stěžovatele v podobě schvalování změny územního plánu coby jednoho z možných nástrojů územního plánování, otázka č. 2 dopadá na neurčitý okruh činností zastupitelstva stěžovatele, které se těžby a zpracování kamene v rámci jeho katastrálního území mohou dotýkat. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2012, čj. Ars 2/2012 - 43, č. 2799/2013 Sb. NSS, *ve věci Městské části Praha 7*, výslovně připustil, že položené otázky mohou být vzájemně ve vztahu obecného a zvláštního. Z toho dle krajského soudu vyplývá, že i v případě norem vzešlých z místního referenda se uplatní jedno z obecných kolizních pravidel, dle něhož norma zvláštní má přednost před normou obecnou (*lex specialis derogat legi generali*).

[6] Soud dodal, že je významná rovněž skutečnost, že zatímco otázka č. 1 se vztahuje výhradně k zamýšlenému novému provozu, otázka č. 2 dopadá primárně na provoz stávající.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[7] Stěžovatel podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost, a to v rozsahu výroku II (vyhlášení místního referenda) a výroku III (určení termínu konání).

[8] Namítá, že krajský soud posuzoval sporné otázky natolik liberálně, že tím výrazně oslabil srozumitelnost výsledků referenda. Stěžovatel považuje otázku č. 1 za rozpornou s otázkou č. 2. Dle stěžovatele je i otázka č. 2 příliš složitá, což povede k nejednoznačnosti odpovědi. Otázka č. 2 je rovněž rozvitá věta složená ze tří částí, přičemž na každou z nich mohou hlasující chtít odpovědět jiným způsobem. To jim však není umožněno, jelikož odpovědí „ano" vyjadřují souhlas s celou položenou otázkou a odpovědí „ne" nesouhlas s jednou či více částmi položené otázky. Tyto skutečnosti stěžovatel v řízení namítal, krajský soud na ně však nereagoval. Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem v tom, že otázka č. 2 dopadá primárně na stávající provoz, jelikož druhá (prodlužování těžby ve stávajícím lomu) a třetí část (kroky a opatření proti dalšímu prodlužování těžby a drcení kamene v k. ú. Ševětín) otázky č. 2 se vztahují k budoucí těžbě.

[9] Otázka č. 2 rovněž obsahuje nadbytečný hodnotový soud, jelikož obsahuje část „*které zásadně zhoršují životní podmínky, obtěžují prachem, hlukem, otřesy a dopravou*". To stěžovatel považuje za návodné a matoucí.

[10] Krajský soud dospěl k závěru, že na výsledek referenda je možné aplikovat zásadu, dle které má norma speciální přednost před normou obecnou. Dle stěžovatele není zřejmé, kde je hranice mezi obecnou a speciální otázkou. Krajský soud na jednu stranu uvedl, že se na spornou situaci může aplikovat vztah obecné a speciální normy, ale rovněž uvedl, že se obě otázky týkají jiné věci (otázka č. 1 budoucí linky, otázka č. 2 stávající linky). Vztah speciality ovšem předpokládá totožný předmět úpravy.

[11] Navrhovatel se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěrem krajského soudu. Srozumitelnost pokládaných otázek byla prokázána během podpisové akce za vypsání referenda. Navrhovatel také poukázal na opožděnost podané kasační stížnosti a navrhl její odmítnutí.

[12] Stěžovatel v replice na vyjádření navrhovatele uvedl, že kasační stížnost podal k poštovní přepravě tři dny před uplynutím lhůty k jejímu podání, což je dle zákonné úpravy včas.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou opožděností kasační stížnosti. Dle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí krajského soudu. Podle doručenky založené ve spise krajského soudu bylo napadené usnesení doručeno stěžovateli dne 2. 11. 2020. Posledním dnem lhůty k podání kasační stížnosti bylo pondělí 16. 11. 2020 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost byla sice doručena Nejvyššímu správnímu soudu až 18. 11. 2020, avšak podle otisku poštovního razítka na obálce, ve které byla doručena, ji stěžovatel podal k poštovní přepravě již 13. 11. 2020. Dle § 40 odst. 4 s. ř. s je lhůta *zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.* Kasační stížnost tak byla podána včas.

[14] Podstatou kasační stížnosti je posouzení, zda jsou otázky č. 1 a č. 2 navzájem rozporné. Dle stěžovatele pokud by v referendu byla odpověď na otázku č. 1 „ne“, znamenalo by to, že by zastupitelstvo stěžovatele muselo souhlasit se změnou územního plánu, dle které by byla vybudována nová technologická linka na zpracování kamene. Pokud by ale současně na otázku č. 2 byla odpověď „ano“, znamenalo by to, že by zastupitelstvo stěžovatele muselo dělat vše proti dalšímu těžení a drcení kamene, tím pádem by ani nesmělo povolit změnu územního plánu, což je v přímém rozporu s výsledkem hlasování ohledně otázky č. 1.

[15] V replice ze dne 29. 10. 2020 k vyjádření stěžovatele v řízení před krajským soudem navrhovatel uvedl následující: *„1. otázka [...] míří na schvalování nového provozu. Společnost Kámen a písek spol. s r.o. Linecká 277, 381 01 Český Krumlov (dále jen ‚KaP‘)* [společnost provozující stávající kamenolom, pozn. NSS] *má v úmyslu vybudovat novou moderní technologickou linku, a to za areálem bývalého JZD směrem k Mazelovu, v místě navazujícím na zamýšlené nové ložisko. Nové ložisko se nachází v katastrálním území Kolný, spadajícím pod město Lišov.“* A dále uvedl *„2. otázka [...] se koncentruje na stávající provoz současné linky. V současné době je společností KaP provozována linka na zpracování kamene u trati v blízkosti Ševětína, která zpracovává kámen vytěžený v dobývacím prostoru Ševětín I.“* Ve spisu předloženém stěžovatelem je založen rovněž e-mail od starostky stěžovatele Ministerstvu vnitra, odboru veřejné správy, dozoru a kontroly, s žádostí o radu. V tomto e-mailu je uvedeno následující: *„V Ševětíně je lom od nepaměti a pomalu se blíží jeho dotěžení – 10 až 20 let, proto byla vytipována oblast nové těžby ve vedlejším katastru, těsně sousedícím s katastrem Ševětína. Podstatou změny č. 5* [změny územního plánu, pozn. NSS] *je změna území pro možný budoucí přesun technologické linky včetně skladování kameniva a zázemí do vzdálenější lokality od obytné zóny Ševětína a zároveň do bezprostřední blízkosti nového těžebního prostoru v okolním katastru Kolný-Lišov.“* Z toho jasně vyplývá, že stávající kamenolom, resp. technologická linka a sklad kameniva, je na jiném místě než nově plánovaná technologická linka, jež je předmětem otázky č. 1. Stávající linka na zpracování kamene je dle navrhovatele u trati v blízkosti Ševětína, zatímco nově plánovaná technologická linka má být za areálem bývalého JZD směrem k Mazelovu. Tato skutečnost nebyla v řízení nijak rozporována.

[16] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že obě otázky se týkají odlišného provozu. Navíc se obě otázky týkají i odlišného území (jak plyne z bodu [15] tohoto rozsudku), proto nemohou být ve vzájemném rozporu. V otázce č. 1 je zcela jasně uvedeno, že se změna územního plánu týká nové technologické linky. Otázka č. 2 se však týká *„stávající drtící linky kamene a dalšího prodlužování těžby v stávajícím lomu“* a *„prodlužování těžby a drcení kamene“*. Z otázky č. 2 jasně vyplývá, že se týká současného lomu a prodlužování těžby v současném lomu. Netýká se nové linky na zpracování kamene a jeho skladování jako otázka č. 1. Jinak řečeno, otázka č. 1 se dotýká nového provozu, s jehož zřízením navrhovatel nesouhlasí, zatímco otázka č. 2 se týká toho, co již na území katastru je, a navrhovatel referenda nesouhlasí s prodloužením provozu.

[17] Nejvyšší správní soud poznamenává, že uvedený výklad obou otázek neponechává žádný prostor pro jiný způsob racionálního výkladu. V rozsudku *ve věci Městské části Praha 7* Nejvyšší správní soud v bodech 42 a 43 uvedl, že *„při rozhodování o jednoznačnosti zvolených otázek je třeba poměřovat předloženou otázku nikoli rigorózním právnickým okem,*

které i v jednoduché větě typu ‚Tak nám zabili Ferdinanda' *najde mnohovýznamovost, ale reflektovat pohled běžného občana, jenž hlasuje v referendu. Tento koncept je v anglosaském* common law *známý jako* reasonable person *a je určitým standardem fiktivní osoby, s níž soudy při poměřování operují. Stručně řečeno: běžný volič musí vědět, o čem rozhoduje, čeho se otázka týká, měl by i rozumět důsledkům svého souhlasu či nesouhlasu v místním referendu. Z nastíněného rámce tedy plyne, že případná nejednoznačnost otázky musí dosahovat určité intenzity a navozovat matoucí a víceznačné interpretace běžnému adresátovi již při prvním čtení. Striktní interpretace by totiž nutně vedla k tomu, že by se zastupitelstva obcí snažila řadu nepohodlných otázek vetovat s poukazem na jejich nejednoznačnost*". Z předloženého spisu ani z proběhlého řízení nevyplynuly pro soud žádné pochybnosti o tom, že by běžný účastník referenda nevěděl, čeho se otázky týkají nebo o čem rozhoduje. Ať již bude výsledek referenda jakýkoliv, rozhodnutí zastupitelstva stěžovatele o změně územního plánu v rozsahu vymezeném otázkou č. 1 není ovlivněno tím, jak se hlasující v referendu vyjádří o stávajícím lomu a prodlužování jeho provozu.

[18] Nejvyšší správní soud dodává, že úvaha stěžovatele o rozpornosti obou otázek není správná, ani pokud by se obě týkaly stejné věci a území. Pouze na okraj poznamenává, že je zcela zřejmé, že pokud bude na otázku č. 1 odpověď „ano", pak by stěžovatel byl nucen zamítnout změnu územního plánu. Dle kasačního soudu však již z odpovědi „ne" nelze dovodit jednoznačný pokyn, jak se má zastupitelstvo stěžovatele zachovat. Jedná se o obdobnou situaci, kterou soud posuzoval v rozsudku ze dne 17. 3. 2016, čj. Ars 4/2015-45, č. 3414/2016 Sb. NSS, *ve věci obce Černolice*. V bodě 63 a 64 tohoto rozsudku soud uvedl následující: „*Výsledek hlasování je v tomto směru zřejmý i vůči zastupitelstvu. V případě vítězství varianty* ‚ano' *má být ponechán stávající způsob využití u všech tří vymezených lokalit, kromě určených výjimek pro lokality* ‚Pod Chvalovským' *a* ‚Ve Slatinách', *kde může být ponechán stávající stav nebo může být změněn na způsob využití* ‚bydlení v rodinných domech'. *V případě varianty* ‚ne' *by nebylo zastupitelstvo výsledkem referenda v daném případě vázáno, neboť z formulace otázky nelze dovodit, že by musel být způsob využití vymezených lokalit změněn. Nelze souhlasit s názorem stěžovatele, že kladný nebo záporný výsledek referenda musí vždy vést k faktické závaznosti pro orgány obce. Odkázat lze například na citovaný rozsudek ve věci vyhlášení referenda Městské části Praha 7, kde jedna z položených otázek referenda, vyhlášeného Nejvyšším správním soudem, zněla:* ‚Souhlasíte s tím, aby celkové náklady na pořízení sídla Úřadu Městské části Praha 7 (včetně případných přidružených organizací nesouvisejících přímo s provozem Úřadu Městské části Praha 7) byly omezeny částkou 500 milionů korun včetně DPH a případných úroků?' *V případě kladného výsledku je závaznost pro orgány obce zřejmá. Nicméně záporná odpověď by, obdobně jako v posuzované věci, bezprostřední závaznost nezakládala. Ze znění otázky rozhodně nelze dovodit, že by odpověď* ‚ne' *znamenala, že náklady musí 500 mil Kč přesáhnout. Vždy proto záleží na znění konkrétní otázky a v obecné rovině je třeba dovodit, že není nepřípustné referendum, které povede k závaznosti referenda pro orgány obce pouze v případě jedné z možných odpovědí.*" Pokud by byl výsledek referenda na otázku č. 1 odpověď „ne", znamenalo by to tedy, že zastupitelstvo stěžovatele není povinno zamítnout změnu a je pouze na jeho uvážení, jak bude rozhodovat o územním plánu. Může tedy jak zamítnout, tak i přijmout změnu.

[19] Z výše uvedených bodů tohoto rozsudku plyne, že otázky č. 1 a 2 na sobě nejsou navzájem závislé. To zejména znamená, že zastupitelstvo stěžovatele nebude výsledkem

referenda k otázce č. 2 nijak vázáno v hlasování ohledně změny územního plánu, na základě kterého by měla být vybudována nová technologická linka na zpracování kamene a jeho skladování na území městyse Ševětín v prostoru za bývalým zemědělským družstvem směrem na Mazelov. Zároveň platí, že pokud bude odpověď na otázku č. 1 „ano“, pak bude muset zastupitelstvo stěžovatele hlasovat pro zamítnutí změny územního plánu týkající se citované linky a skladování. Pokud ovšem bude odpověď na tuto otázku „ne“, pak mohou zastupitelé hlasovat jakýmkoliv způsobem chtějí a výsledek referenda je nijak nezavazuje.

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že otázka č. 2 je složená ze tří jednotlivých otázek a hlasující nemůže vyjádřit svůj souhlas či nesouhlas pouze s částí otázky. Stěžovatel údajně tuto námitku vznesl v řízení před krajským soudem, který na ni však nereagoval. Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že stěžovatel v řízení před krajským soudem toliko uvedl, že mezi otázkou č. 1 a č. 2 je vnitřní rozpor. Žádným způsobem ani obecně netvrdil, že otázka č. 2 je složená ze tří jednotlivých otázek. Krajský soud tak neměl povinnost na tuto domnělou námitku reagovat.

[21] K samotnému věcnému posouzení uvedené námitky lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2012, čj. Ars 4/2012, č. 2760/2013 Sb. NSS, *ve věci Chvalovice*. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud nepřímo potvrdil, že je možné jednou otázkou položenou v místním referendu rozhodovat o více věcech, avšak za předpokladu, že se musí jednat ve všech případech o věci, o nichž lze místní referendum konat: „*Otázka, která byla takto formulována přípravným výborem, v sobě tedy zahrnuje (ne příliš vhodně) několik úkonů. Jedná se na jedné straně o úkony, které patří do oblasti veřejného práva (nepovolení a zákaz výstavby větrných elektráren), a dále o úkony, které mají povahu soukromoprávní (výpověď a zrušení smluv). V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že otázka formulovaná přípravným výborem byla v místním referendu položena jako jeden celek. Oprávněné osoby hlasovaly o této otázce souhrnně, buď jedním slovem ‚*ano*‘ nebo jedním slovem ‚*ne*‘. Rozhodnutí přijaté v místním referendu je tedy třeba posoudit také jako celek a jeho jednotlivé části nelze oddělovat z kontextu položené otázky. Jestliže je tedy jednou otázkou položenou v místním referendu rozhodováno o více věcech, musí se jednat ve všech případech o věci, o nichž lze místní referendum konat (§ 6 a § 7 zákona o místním referendu).*“ K tomuto názoru se kasační soud znovu přihlásil v rozsudku *ve věci obce Černolice*, kde soud dodal, že „*je na uvážení iniciátora referenda, zda bude otázka vztažena pouze k jedné či k více věcem zároveň. Ve druhém případě pak samozřejmě riskuje to, na co poukazuje stěžovatel, tedy nižší účast oprávněných osob, případně nesouhlas s navrženou otázkou, právě proto, že hlasující se mohou neztotožnit byť i jen s dílčí částí otázky. To však neznamená její nezákonnost. Nezákonná by mohla být v této souvislosti pouze tehdy, pokud by nebyla jednoznačná.*“ K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku *ve věci Městské části Praha 7* uvedl: „*Další podmínkou je jednoznačnost položené otázky, otázka musí mít v příslušném kontextu relativně přesný význam, který neumožňuje konkurující výklad. Položená otázka tedy zjevně nesmí být matoucí, vnitřně rozporná, dezinformační, sugestivní či kapciózní, nekonkrétní či neurčitá. Ze zákonného znění je rovněž patrné, že podobné požadavky formují i vztah mezi jednotlivými otázkami v případě, že je v místním referendu položeno více otázek. Otázky se tedy nesmí navzájem vylučovat či působit návodně, mohou být však ve vztahu obecného a zvláštního.*“ Jak již bylo výše uvedeno (bod [17] tohoto rozsudku), v posuzovaném případě se o nejednoznačnou otázku nejedná.

[22] Stěžovatel rovněž namítal, že otázka č. 2 obsahuje nedůvodný hodnotový soud, a to v části „*zásadně zhoršují životní podmínky, obtěžují prachem, hlukem, otřesy a dopravou*“, což považuje za návodné a matoucí. Soud již v rozsudku ze dne 29. 8. 2012, čj. Ars 1/2012 - 26, č. 2718/2012 Sb. NSS, *ve věci obce Březany*, vyjádřil nutnost jisté zdrženlivosti správních soudů při posuzování otázek pro referenda. S přihlédnutím k těmto obecným východiskům Nejvyšší správní soud připouští, že použitá formulace v otázce č. 2 není zcela neutrální. Nelze ovšem ani přehlédnout skutečnost, že těžba kamene a provoz drtící linky nepochybně produkuje prach, hluk i otřesy, což jistě v obecné rovině zase zhoršuje životní podmínky. Tato formulace proto dle soudu hraničně není návodná, protože jen těžko může ovlivnit hlasující v referendu. Lze navíc předpokládat, že právě míra ovlivnění života občanů provozem kamenolomu bude jedním z hlavních témat kampaně před uskutečněním referenda a hlasující budou ovlivněni zejména proběhlou kampaní.

[23] Krajský soud vystavěl výrok o vyhlášení referenda na dvou samostatně stojících závěrech. Podle prvého se otázka č. 1 týká zcela konkrétního kroku zastupitelstva stěžovatele a otázka č. 2 dopadá na neurčitý okruh činností zastupitelstva stěžovatele. V takové situaci se dle soudu uplatní pravidlo, dle něhož norma zvláštní má přednost před normou obecnou. Podle druhého závěru se otázka č. 1 vztahuje výhradně k zamýšlenému novému provozu a otázka č. 2 dopadá primárně na provoz stávající. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s tímto druhým závěrem, přičemž jej doplnil tak, že se otázky navíc týkají i odlišného území (body [15] a [16] tohoto rozsudku). Za této situace lze označit závěr krajského soudu týkající se vztahu obecné a zvláštní normy za nadbytečný, neboť pokud platí, že se jedná o otázky s rozdílným předmětem, nelze z povahy věci hovořit o vztahu obecného a zvláštního. Podstatné však je, že obstál jeden z nosných důvodů usnesení, který byl sám o sobě dostatečný pro vyhlášení referenda.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl. Výrok rozsudku o nákladech řízení vychází z § 93 odst. 4 s. ř. s., dle kterého na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo. Toto ustanovení je použitelné i na řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí ve věci místního referenda, k čemuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 4. 2017, čj. Ars 1/2017 - 44, *ve věci města Napajedla*.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2021

Tomáš Langášek
předseda senátu